

Arrest

**nr. 228 233 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

M.H., de echtgenoot van verzoekster, wordt op 19 april 2017 in België erkend als vluchteling. Hij was België binnengekomen op 4 juni 2012.

Op 27 november 2017 diene verzoekster en haar drie kinderen bij de Belgische ambassade in Pakistan een visumaanvraag gezinshereniging in met de heer M.H. Verzoekster en de kinderen hebben de Afghaanse nationaliteit.

In mei 2018 wordt verzoekster gehoord in Pakistan.

Op 19 juli 2018 wordt een beslissing genomen tot uitstel.

Op 18 februari 2019 wordt een tweede beslissing genomen tot uitstel.

Op 18 februari 2019 wordt aan de procureur des konings advies gevraagd inzake de geldigheid van het huwelijk tussen verzoekster en de heer M.H.

Op 29 april 2019 wordt M.H. gehoord in België.

Op 22 mei 2019 geeft de procureur des konings een negatief advies.

Op 7 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij het visum geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H. J. °(...) 1985, van Afghaanse nationaliteit, om de echtgenoot in België, W. M., erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 18/09/2017 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de voorgelegde "marriage certificate" niet meer is dan een verklaring op eer door getuigen daterende van 18/09/2017 voor een huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden op 04/05/2001. Dat het document derhalve geen conforme huwelijksakte betreft.

Overwegende bovendien dat in zijn tweede asielaanvraag de man verklaarde homoseksueel te zijn en HIV-positief te zijn. Volgens de man is hij al homo sinds zijn kindertijd.

De man verklaarde in zijn asielaanvraag daterende van 2016 dat zijn echtgenote op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid sinds dat hij in België is. De man zou enkel nog contact hebben met zijn kinderen. Uit het asioldossier blijkt dat hij geen relatie heeft met zijn echtgenote.

De vrouw en de kinderen dienden evenwel kort na zijn erkenning een aanvraag gezinshereniging in.

Op onze vraag nam de ambassade een interview af van de aanvragerster. Mevrouw verklaart dat haar man een traditionele danser was in Afghanistan. De man werd ervan beschuldigd informatie te hebben doorgespeeld aan de Amerikanen. Haar echtgenoot, diens broer, zichzelf en hun dochter vluchtten naar Pakistan. De vrouw verklaart dat haar echtgenoot nooit andere relaties heeft gehad. Op de vraag of hij er ook heeft gehad met mannen, antwoordt de vrouw "neen, ik weet het niet, hij heeft het niet gezegd". Ze volhardt dat haar man geen homo is en dat dit niet is toegestaan in Afghanistan.

De vrouw verklaart dat haar man geen goede gezondheid heeft maar weet niet wat hij heeft. Volgens haar heeft hij "een probleem aan het hoofd".

De vrouw geeft een opsomming van zijn broers en zussen en zegt dat 1 van zijn broers vermist is. Ze geeft nergens aan dat een broer en zus van de man zouden zijn vermoord (dit gaf de man wel aan in zijn asielaanvraag).

Overwegende dat op basis van deze elementen het advies van het parket werd ingewonnen teneinde de relatie tussen de echtgenoten na te gaan.

Overwegende dat het parket in zijn advies stelt:

- een verklaring op eer is geen huwelijksakte; het huwelijk dient ook geregistreerd te worden en hiervan wordt geen bewijs bijgebracht. Bovendien was de vrouw amper 15 jaar op het moment van het huwelijk terwijl de huwbare leeftijd in Afghanistan 16 jaar is tenzij er toelating is van de ouders/rechtbank; maar ook hiervan wordt geen bewijs aangeleverd. Tot slot blijkt dat de naam van de man in de huwelijksakte "H." is terwijl hij in België gekend is als "H."

- het huwelijk betreft een gedwongen huwelijk dat werd aangegaan zonder vrije toestemming van de man. Meneer verklaart immers dat hij homo is en zelf niet wil of wou trouwen met een vrouw. (tegenstrijdig met art 146bis BW - schending materiële IPR-norm).

- de verklaring op eer wordt door niets ondersteund: betrokkenen brengen geen enkel bewijs van duurzame relatie aan en hebben elkaar al sinds 2008, het vertrek van de man uit Afghanistan, niet meer gezien.

- meneer verklaart thans dat hij nog steeds homo is.

- Het is dan ook zeer opvallend dat mevrouw verklaart dat haar man uit Pakistan is gevlucht (en niet uit Afghanistan zoals hij zelf beweert) en dat hij geen homo is.

- Mevrouw is absoluut niet op de hoogte van de medische toestand van de man (de man heeft een probleem aan het hoofd terwijl er duidelijk meer aan de hand is gezien hij HIV-positief is, epilepsie en psychiatrische problemen heeft)

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de man geen stabiele en duurzame relatie onderhoudt met de aanvraagster. Uit het onderzoek blijkt een duidelijke afwezigheid van de wil bij de man om een duurzame levensgemeenschap te vormen met de aanvraagster.

Bijgevolg, gelet op de bovenstaande elementen, wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen.

Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Schending van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Schending artikel 8EVRM.

Schending van artikel 10 § 1, alinea 1, 1° en 4° vreemdelingenwet.

De beslissing neemt als enige rechtsgrond artikel 10.1.1.4 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel (zie tweede onderdeel in verband met het niet bestaan van dit artikel) kan geen rechtsgrond vormen voor het weigeren van een visum. Dit artikel bepaalt enkel wanneer iemand van rechtswege kan toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden. Maar het verblijf weigeren is een andere beslissing dan een visum weigeren.

De rechtsgrond om een visum te weigeren kan enkel gevonden worden in artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode en met toepassing van de formele vereisten van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Geen enkele van deze rechtsgronden is opgenomen in de bestreden beslissing.

Uiteraard is er dan ook geen toepassing gemaakt van één van de criteria waarop op basis van de visumcode een visum kan geweigerd worden. Er is evenmin gebruik gemaakt van het standaardformulier dat volgens de Verordening nr. 610/2013 vereist is.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;

- art. 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 32 van de Schengengrenscode;

- art. 6, 5de lid van Verordening nr. 610/2013 dd. 26.06.2013;

- art. 8 EVRM;

- het redelijkheidsbeginsel;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- het proportionaliteitsbeginsel;

- art. 27 WIPR;

- art. 10, §1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet;
- het hoorrecht;
- art. 41 van het Europees Handvest.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing gesteund werd op art. 10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat dit artikel niet bestaat. De bestreden beslissing dient gesteund te worden op art. 32 van de Schengengrenscodex en art. 6, 5de lid van Verordening 610/2013 dd. 26.06.2013.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 8 EVRM, art. 27 WIPR, het hoorrecht en art. 41 van het Europees Handvest.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing een zéér beperkte materiële misslag betreft. Waar '10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet' werd geschreven, werd eigenlijk 'art. 10, §1, al. 1, 4°' bedoeld.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een niet bestaande rechtsbasis vermeldt, maakt zij duidelijk een partiële lezing van de bestreden beslissing.

Verweerder verduidelijkt dat er in het onderdeel 'motivatie' duidelijk vermeldt wordt: "wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980".

Er kan in de bestreden beslissing dan ook in duidelijke bewoordingen worden gelezen dat de gemachtigde van de Minister de afgifte van de bestreden beslissing geweigerd heeft omdat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging zoals voorzien in art. 10, §1, al. 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De beperkte materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij er ook onterecht van uitgaat dat de rechtsgrond om een visum te weigering enkel gevonden kan worden in art. 32 van de Visumcode.

Verweerder wijst erop dat art. 1, 1ste lid van de Visumcode bepaalt:

"Doelstelling en werkingssfeer

1. In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden"

Het is derhalve duidelijk dat de Visumcode enkel van toepassing is wanneer het voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten hoogstens drie maanden binnen een periode van zes maanden bedraagt. In casu heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met verzoeker. Verzoekende partij beoogde dus een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Wanneer een visum lang verblijf beoogd wordt, dient wel degelijk art. 10 van de Vreemdelingenwet te worden toegepast.

De uitdrukkelijke bewoordingen van art. 10 van de Vreemdelingenwet kunnen niet anders geïnterpreteerd worden:

“Art. 10. § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: (...)”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister terecht toepassing gemaakt heeft van art. 10, §1, 1ste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar zij laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen omdat het voorgelegde document geen conforme huwelijksakte betreft, dat er niet met elkaar strokende elementen zijn in de verhalen van verzoekster en de heer M.H., dat het parket een negatief advies heeft gegeven inzake het huwelijk en dat gelet op deze elementen duidelijk blijkt dat de man geen stabiele en duurzame relatie onderhoudt noch wil onderhouden met verzoekster.

Verzoekster stelt dat de rechtsgrond, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet correct is en dat de rechtsgrond om een visum te weigeren enkel kan worden gevonden in artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en met toepassing van de formele vereisten van artikel 6, lid 5 van de verordening (EG) nr. 610/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster ontkent niet dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als echtgenote van een in België erkende vluchteling.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...).”

Artikel 10ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis.”

Artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag gezinshereniging als buitenlandse echtgenoot van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post moet worden ingediend, wat *in casu* gebeurd is.

Waar verzoekster aanvoert dat *“het verblijf weigeren is een andere beslissing dan een visum weigeren”*, kan zij niet worden gevolgd, gezien het *in casu* gaat om een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden die in het buitenland wordt ingediend. Verzoeksters verwijzing naar de Visumcode is *in casu* niet ter zake dienend. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij verwijst naar de doelstelling en de werkingssfeer van de Visumcode, zoals bepaald in het artikel 1, eerste lid van deze code:

“Art. 1 Doelstelling en werkingssfeer

1 In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.”

Het toepassingsgebied van de Visumcode betreft aldus de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.

Artikel 6 van de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013 betreft een wijziging van verordening 810/2009 (de Visumcode) en het vijfde lid bepaalt *“de bijlagen VI, VII en XI bij Verordening (EG) nr. 810/2009 worden gewijzigd in overeenstemming met bijlage II bij deze verordening”*.

Het visum type D waarvoor verzoekster een aanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten heeft evenwel niet tot doel haar te machtigen tot een doorreis over het grondgebied van de lidstaten of via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten, doch houdt een beslissing in waarbij

verzoekster al dan niet wordt toegelaten het Belgische grondgebied binnen te komen met het oog op een verblijf van meer dan drie maanden. Het gegeven dat een visum lang verblijf ook zou toelaten het Schengengebied binnen te komen via een andere lidstaat en vervolgens door te reizen naar het grondgebied van de staat die het betreffende visum heeft afgegeven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit geen doorreisvisum in de strikte zin zoals bedoeld in de Visumcode betreft dat wordt afgeleverd door een staat specifiek met het oog op een doorreis over het grondgebied. *In casu* wordt door een visum gezinshereniging een toelating vastgesteld tot binnenkomst en tot verblijf van meer dan drie maanden en geen machtiging tot een doorreis over het grondgebied of een verblijf van ten hoogste negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen.

Verzoeksters verwijzing naar de Visumcode en naar de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013 is in voorliggend geval niet ter zake dienend. Een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster zou opmerken dat “*artikel 10.1.1.4. van de vreemdelingenwet*” niet bestaat (zij verwijst naar een tweede onderdeel van het eerste middel, het eerste middel bevat echter geen tweede onderdeel), wordt vastgesteld dat verzoekster in de hoofding van het middel de schending aanvoert van “*artikel 10 § 1, alinea 1, 1° en 4° van de vreemdelingenwet*”. Hieruit blijkt dat zij weet welke bepaling van de vreemdelingenwet wordt toegepast, zodat zij geen belang heeft bij het aanvoeren van de omstandigheid dat “*artikel 10.1.1.4. van de vreemdelingenwet*” niet bestaat.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen.

Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Schending van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Schending artikel 8EVRM.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Schending van artikel 27 WIPR.

Schending van het hoorrecht, schending van artikel 41 Handvest.

Eerste onderdeel,

Verzoekster heeft bij de visumaanvraag een Marriage-Certificate neergelegd. Dit betreft een in Afghanistan authentiek stuk dat bestaat uit de bevestiging door 5 getuigen van het bestaan van het huwelijk. Dit is een document dat wordt opgemaakt voor het Hof van Beroep in Kabul, en het document is voor echt verklaard door de bevoegde Afghaanse autoriteiten (zie stempels op document). Bij de aanvraag heeft de Belgische ambassade in Islamabad nooit enige opmerking gemaakt bij dit stuk, noch bij de geldigheid als stuk om het huwelijk te bewijzen noch bij de inhoud ervan.

Verzoekster werd niet gehoord over de in de beslissing ingenomen stelling dat het document geen authentieke akte of een niet afdoend stuk zou zijn om het huwelijk te bewijzen. In die zin is er schending van het hoorrecht.

De bestreden beslissing betwist dat dit stuk afdoende zou zijn om het huwelijk te bewijzen.

Artikel 27 § 1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend door alle overheden zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met in achtname van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

In casu is er geen toepassing van artikelen 18 en 21. De beslissing stelt eenvoudigweg dat het niet om een authentieke akte zou gaan en voert dan ook geen beoordeling uit conform deze twee artikels.

De beslissing staft nergens dat het niet zou gaan om een akte die voldoet aan de voorwaarden van de Staat waar zij is opgesteld, met name Afghanistan. Het is aan verwerende partij om aan te tonen dat volgens de Afghaanse wetgeving een Marriage-Certificate zoals voorgelegd, niet zou beantwoorden aan de door wetgeving gestelde vereisten voor de authenticiteit van de akte. De beslissing laat dit na; het gaat om een loutere bewering.

Naast de motiveringsverplichting is de zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 18.9.2017 werd gesloten.

Dit motief is fout; het gaat om een huwelijk gesloten op 4.5.2001, met een huwelijkscertificaat dat dateert van 18.9.2017.

De bestreden beslissing stelt verder dat artikel 27 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht.

De beslissing overweegt in dat kader dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat het voorgelegde "marriage certificate" niet meer is dan een verklaring op eer door getuigen daterend van 18.9.2017 voor een huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden op 4.5.2001. Dat het document derhalve geen conforme huwelijksakte betreft.

Het is conform de Afghaanse wetgeving dat er een "marriage certificate" kan worden opgemaakt door een verklaring van getuigen, zo er geen huwelijksakte bij het afsluiten van het huwelijk is opgemaakt.

Dit is in casu ook zo gebeurd. Vijf getuigen hebben de realiteit van het huwelijk (en de geboorte van de kinderen) bevestigd.

Dit is een in Afghanistan een volwaardige en authentieke huwelijksakte.

Zij kan in casu niet niet aanvaard worden.

Bijkomend verwijst de beslissing naar het advies van het parket: een verklaring op eer zou geen huwelijksakte zijn en het huwelijk zou daarenboven moeten geregistreerd worden, en verzoekster zou amper 15 jaar geweest zijn op het moment van het huwelijk en kon maar huwen als er toestemming was van de ouders; ook zou de naam verschillend zijn: H. in plaats van H., zoals de echtgenoot hier in België is geïdentificeerd in het kader van zijn asielaanvraag.

Verder stelt het parket dat het een gedwongen huwelijk betreft dat werd aangegaan zonder vrije toestemming van de man; die man zou verklaard hebben dat hij homo is en zelf niet wil of wou trouwen met een vrouw, wat tegenstrijdig is aan artikel 146bis BW. Verder zou de verklaring door niets ondersteund worden en zouden betrokkenen geen bewijs van duurzame relatie aanbrengen en sinds 2008, na het vertrek van de man uit Pakistan elkaar niet meer gezien hebben.

Verzoekster betwist dat de verklaring op eer niet als een huwelijksakte kan aanzien worden; in Afghanistan en conform de daar geldende wetgeving vervangt een verklaring op eer een authentieke akte en heeft die dezelfde waarde. Het uitgangspunt van het advies van het parket en van de bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoekster was op het ogenblik van het huwelijk op twee maanden na 16 jaar oud; er is de toestemming geweest van haar ouders.

Het verschil in naam heeft louter te maken met het feit dat bij de asielaanvraag van de echtgenoot zijn naam fonetisch werd neergeschreven naar H., terwijl een correcte omschrijving H. zou geweest zijn; dit is niet de verantwoordelijkheid van verzoekster noch van haar echtgenoot.

Uit het Marriage-Certificate blijkt nergens dat het in hoofde van de echtgenoot van verzoekster om een gedwongen huwelijk zou gaan. Integendeel, in dat document is vermeld: "They got married with their satisfaction"; zij huwden dus met hun toestemming.

De duurzame relatie blijkt overduidelijk uit het feit dat er drie kinderen zijn geboren; één kind is geboren in Afghanistan voor verzoekster samen met haar echtgenoot naar Pakistan is gevlucht; het feit dat zij samen zijn gevlucht bevestigt de relatie; daarna zijn er nog twee kinderen geboren.

Dat verzoekster haar echtgenoot niet meer heeft gezien nadat deze naar België is gevlucht, is de logica zelve, maar dit weerlegt niet dat er geen relatie was tussen betrokkenen.

De echtgenoot van verzoekster heeft nooit ontkend dat hij ook homoseksueel is; hij heeft zich biseksueel ontwikkeld. Maar die geaardheid belet niet dat een duurzame leefgemeenschap kan worden aangegaan.

Overigens gaat de discussie in het kader van het visum niet over 'relatie' maar over het huwelijk zelf; en dit laatste wordt aangetoond. Het is duidelijk de intentie geweest van verzoekster en haar echtgenoot om een duurzame relatie op te bouwen, en het feit dat zij drie kinderen hebben bevestigd dit, naast het feit dat zij haar echtgenoot vergezeld heeft naar Pakistan. Dat zij niet mee is gevlucht naar België heeft louter te maken met de praktische onmogelijkheid om hier met de ganse familie te geraken.

Het parket stelt nog dat de huwelijksakte 'moet geregistreerd worden'. Deze vereiste is nergens voorzien in de wet.

Derde onderdeel,

De beslissing neemt verder als motieven:

-dat de man in zijn tweede asielaanvraag verklaarde homoseksueel te zijn en HIV-positief, en dat zijn echtgenote hiervan op de hoogte was van zijn seksuele geaardheid, en dat hij enkel nog contact had met zijn kinderen en geen relatie meer had met zijn echtgenote.

-in het interview in de ambassade zou verzoekster verklaard hebben dat hij in Aghanistan ervan beschuldigd werd informatie door te spelen aan de Amerikanen, dat hij met verzoekster, hun dochter en de broer van haar echtgenoot, naar Pakistan is gevlucht; dat verzoekster volhardt dat haar echtgenoot geen homo is en dat hij in goede gezondheid is maar een probleem heeft aan zijn hoofd; dat verzoekster een opsomming geeft van de broers en zussen van haar echtgenoot en zegt dat één van de broers vermist is en dat zij nergens meldt dat een broer en zus van haar echtgenoot vermoord werden.

Principieel wordt betwist dat elementen uit het dossier internationale bescherming in het kader van de huidige betwisting kunnen aangewend worden. Een asiëldossier is confidentieel voor instanties buiten de CGVS. In die zin dienen de motieven te worden verworpen.

Verder werd verzoekster gehoord zonder de gevraagde bijstand van haar dochter en advocaat en met een mannelijke tolk, wat de terughoudendheid van verzoekster om bepaalde verklaringen af te leggen (bv over het feit dat haar man homo is) verklaart.

Onder vermeld voorbehoud wordt gesteld dat het de vraag is hoe de vermelde motieven een grond kunnen vormen om een visumaanvraag af te wijzen.

In essentie gaat het immers over het huwelijk van verzoekster met haar echtgenoot, los van wat in het kader van de vlucht van haar echtgenoot en van haarzelf uit Afghanistan is verklaard. Feit is dat verzoekster duidelijk wel op de hoogte is van het lot van de broers en zussen van haar echtgenoot; dat zij nergens zou vermelden dat één broer en zus vermoord zijn heeft louter te maken met de vraagstelling.

Het is verder juist dat de echtgenoot van verzoekster ervan beschuldigd werd informatie aan de Amerikanen door te geven. Hiervan werd overigens een stuk neergelegd in het kader van de asiëlaanvraag (zie stuk).

De vermelde motieven falen.

Dat de beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- art. 32 van de Schengengrenscodex;
- art. 6, 5de lid van Verordening nr. 610/2013 dd. 26.06.2013;
- art. 8 EVRM;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- art. 27 WIPR;
- het hoorrecht;
- art. 41 van het Europees Handvest.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat zij niet gehoord werd nopens de stelling dat het ‘marriage certificate’ geen authentieke akte is en dat dit document niet volstaat om het huwelijk te bewijzen. Verzoekende partij meent dat het voorgelegde document ten onrechte niet getoetst werd aan artt. 18 en 21 WIPR.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een aanvraag voor een visum gezinshereniging indiende, in functie van art. 10, §1, 4e van de Vreemdelingenwet, artikel dat luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

Conform de inhoud van voormeld artikel diende verzoekende partij haar huwelijksband aan te tonen. Verzoekende partij heeft ter staving van de huwelijksband een 'marriage certificate' voorgelegd. In casu moest de gemachtigde van de Minister vaststellen dat dit document geen conforme huwelijksakte is, doch slechts een verklaring op eer.

In de mate dat verzoekende partij beweert dat er sprake zou zijn van een schending van het hoorrecht, laat verweerder gelden niet in te zien welk belang verzoekende partij heeft bij de door haar geuite kritiek.

Verzoekende partij laat na te verduidelijken op welke wijze een bijkomend onderhoud een ander licht zou kunnen werpen op de door de gemachtigde van de Minister gedane vaststellingen.

Verder wijst verweerder erop dat de verzoekende partij in het kader van haar recente aanvraag voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D) redelijkerwijs over de mogelijkheid beschikte om alle relevante informatie op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Minister ter kennis te brengen.

Dat verzoekende partij nagelaten heeft om een authentieke huwelijksakte voor te leggen, kan uiteraard niet aan de gemachtigde van de Minister ten kwade worden geduid.

Zie in gelijkaardige zin:

"Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn." (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij hekelt voorts het feit de verklaring op eer niet getoetst werd aan de artikelen 18 en 21 WIPR.

Verweerder laat gelden dat art. 27, §1 WIPR luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

De voormelde bepaling kan niet anders geïnterpreteerd worden dan dat er enkel een toetsing van artt. 18 en 21 WIPR dient te gebeuren indien er effectief een buitenlandse authentieke akte wordt voorgelegd, quod non in casu.

De kritiek van verzoekende partij is niet van die aard om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een fout motief zou vermelden. Zij houdt voor dat het voorgelegde 'marriage certificate' een volwaardige en authentieke huwelijksakte zou zijn. Zij uit kritiek op het door het parket gegeven advies.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing stelt "dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 18.9.2017 werd afgesloten", wijst verweerder erop dat deze zinsnede een materiële misslag betreft.

Daar waar '18.09.2017' vermeldt wordt, wordt immers '04.05.2001' bedoeld.

Dit blijkt duidelijk uit bladzijde twee van de bestreden beslissing waar de gemachtigde van de Minister motiveerde dat er "een verklaring op eer door getuigen daterende van 18/09/2017 voor een huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden op 04/05/2001" werd voorgelegd.

De (beperkte) materiële misslag kan geen afbreuk doen aan het rechtmatig karakter van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert verder aan dat het voorgelegde 'marriage certificate' een volwaardige en authentieke huwelijksakte zou zijn.

In zoverre verzoekende partij kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Minister vastgesteld heeft dat het voorgelegde 'marriage certificate' niet meer is dan een verklaring op eer.

Het is geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de voorgelegde verklaring op eer geen conforme huwelijksakte is.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat er conform de Afghaanse wetgeving een 'marriage certificate' kan worden opgemaakt door een verklaring van getuigen, merkt verweerder op dat dit gegeven niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de gemachtigde van de Minister diende vast te stellen dat de inhoud van deze verklaring door niets ondersteund wordt. Meer nog de stukken van het administratief dossier - in het bijzonder de verklaringen die verzoekende partij en haar beweerdde echtgenoot hebben afgelegd en het advies van het parket – wijzen erop dat er geen sprake kan zijn van een oprecht huwelijk.

In het bijzonder heeft de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing op de volgende elementen gewezen:

- de beweerdde echtgenoot verklaarde in zijn tweede asielaanvraag homoseksueel en HIVpositief te zijn; hij beweerdde al homo te zijn sinds zijn kindertijd;

- uit het asiëldossier blijkt dat hij geen relatie heeft met verzoekende partij;

- verzoekende partij en de kinderen S., R. en Q. dienden evenwel kort na zijn erkenning als vluchteling een aanvraag gezinshereniging in;

- verzoekende partij verklaarde tijdens het interview op de ambassade dat haar beweerdde echtgenoot nooit andere relaties heeft gehad – ze stelde niet te weten of hij ooit relaties met mannen zou hebben gehad en volhardde dat hij geen homo is en benadrukte dat dit niet is toegestaan in Afghanistan;

- verzoekende partij verklaarde dat haar beweerdde echtgenoot geen goede gezondheid heeft maar weet niet wat hij heeft;

- verzoekende partij gaf tijdens het interview ook een opsomming van de broers en zussen van haar beweerdde echtgenoot en verklaarde dat 1 van zijn broers vermist zou zijn, ze gaf nergens aan dat een broer en zus vermoord zouden zijn (dit gaf de beweerdde echtgenoot wel aan in zijn asielaanvraag).

De gemachtigde van de Minister verwees daarnaast ook nog naar de door het parket gedane vaststellingen:

- Een verklaring op eer is geen huwelijksakte; het huwelijk dient ook geregistreerd te worden en hiervan wordt geen bewijs bijgebracht. Bovendien was de vrouw amper 15 jaar op het moment van het huwelijk terwijl de huwbare leeftijd in Afghanistan 16 jaar is tenzij er toelating is van de ouders/rechtbank; maar ook hiervan wordt geen bewijs aangeleverd. Tot slot blijkt dat de naam van de man in de huwelijksakte "H." is terwijl hij in België gekend is als "H.".

- Het huwelijk betreft een gedwongen huwelijk dat werd aangegaan zonder vrije toestemming van de man. Meneer verklaart immers dat hij homo is en zelf niet wil of wou trouwen met een vrouw. (tegenstrijdig met art 146bis BW - schending materiële IPR-norm).

- De verklaring op eer wordt door niets ondersteund: betrokkenen brengen geen enkel bewijs van duurzame relatie aan en hebben elkaar al sinds 2008, het vertrek van de man uit Afghanistan, niet meer gezien.

- Meneer verklaart thans dat hij nog steeds homo is.

- Het is dan ook zeer opvallend dat mevrouw verklaart dat haar man uit Pakistan is gevlucht (en niet uit Afghanistan zoals hij zelf beweert) en dat hij geen homo is.

- Mevrouw is absoluut niet op de hoogte van de medische toestand van de man (de man heeft een probleem aan het hoofd terwijl er duidelijk meer aan de hand is gezien hij HIV-positief is, epilepsie en psychiatrische problemen heeft)

Verweerder laat gelden dat in de gegeven omstandigheden allerm minst kennelijk onredelijk werd besloten dat er geen sprake is van een oprecht huwelijk, zodat diende te worden besloten tot de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging in functie van de voorgehouden echtgenoot.

Dus zelfs indien de verklaring op eer effectief in overeenstemming zou zijn met de Afghaanse wetgeving, zoals verzoekende partij beweert, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze verklaring niet kan volstaan om een visum gezinshereniging toe te kennen aangezien dergelijk visum uiteraard enkel kan worden bekomen o.b.v. een oprecht huwelijk.

Verzoekende partij uit verder kritiek op de door het parket gedane vaststellingen.

Verweerder herhaalt ter zake vooreerst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om een feitelijke herbeoordeling te maken (zie supra)

Verder merkt verweerder op dat verzoekende partij zich ertoe beperkt om een verantwoording te geven voor de door het parket gedane vaststellingen. Dit volstaat evenwel niet om de gedegen vaststellingen te weerleggen.

Het is trouwens ten zeerste opmerkelijk dat de verzoekende partij en de referentiepersoon als enige bewijs van hun huwelijksband slechts een onbetrouwbare verklaring op eer kunnen voorleggen. Nochtans moet worden aangenomen dat tevens bewijs van regelmatige contacten zou kunnen worden bijgebracht nu verzoekende partij en haar beweerdde echtgenoot elkaar sedert 2008, het vertrek van de

beweerde echtgenoot uit Afghanistan, niet meer gezien hebben, doch zulks blijkt niet mogelijk. Gelet op het tussengekomen advies van het parket van de procureur des Konings én gelet op voormelde elementen heeft de gemachtigde van de Minister allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat geen visum gezinshereniging op grond van het aangevoerde Afgaanse huwelijk kon worden afgeleverd aan de verzoekende partij.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de elementen uit het dossier internationale bescherming niet in kader van huidige betwisting aangewend kunnen worden. Zij voert verder aan dat zij gehoord zou zijn zonder de gevraagde bijstand van haar dochter, advocaat en mannelijke tolk en dat dit haar terughoudendheid om bepaalde verklaringen af te leggen, zou verklaren.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat het de gemachtigde van de Minister, in kader van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid (zie supra) vrijstaat om rekening te houden met alle elementen van het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, vermocht de gemachtigde van de Minister dus wel degelijk rekening houden met de in kader van de asielaanvraag afgelegde verklaringen. Deze verklaringen worden trouwens niet weerlegd door verzoekende partij.

Ten overvloede wijst verweerder erop dat de kritiek van verzoekende partij hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing niet alleen gesteund werd op de verklaringen die in kader van de asielaanvraag werden afgelegd.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat zij gehoord werd zonder bijstand van haar dochter, advocaat en mannelijk tolk, merkt verweerder op niet in te zien op welke wijze deze beweringen afbreuk zouden kunnen doen aan de gedegen motieven de bestreden beslissing.

Zoals verweerder supra reeds opmerkte, heeft verzoekende partij als enig bewijs van de beweerde huwelijksband slechts een onbetrouwbare verklaring op eer voorgelegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Voor de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 32 van de Visumcode en artikel 6, vijfde lid van de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013 wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

In het tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar zij laat opnieuw na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3.3.1. In een eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoekster aan dat het voorgelegde document een "Marriage Certificate" betreft dat authentiek is in Afghanistan. Zij werd niet gehoord over

de beslissing van de verwerende partij dat dit stuk geen authentieke akte is of niet afdoende zou zijn om het huwelijk te bewijzen, zodat er een schending is van het hoorrecht.

Vervolgens meent verzoekster dat artikel 27 WIPR geschonden is omdat er geen toepassing werd gemaakt van de artikelen 18 en 21 WIPR, er wordt enkel vastgesteld dat het niet om een authentieke akte gaat en er wordt geen beoordeling gemaakt conform deze artikelen. Verzoekster meent echter dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat volgens de Afghaanse wetgeving het document niet zou beantwoorden aan de gestelde vereisten voor de authenticiteit. Dit is niet gebeurd en houdt dus een schending van de zorgvuldigheidsplicht in.

3.2.3.3.2. Verzoekster voert een schending van de hoorplicht aan omdat zij niet werd gehoord over het feit dat de het voorgelegde document niet aanvaard wordt als een huwelijksakte. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Door de bestreden beslissing wordt het visum gezinshereniging geweigerd aan verzoekster. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, zodat verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kan aanvoeren.

De hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voorts niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling niet onderbouwd is met de vereiste stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn of haar mening te geven. Verzoekster toont evenmin aan dat artikel 41 van het Handvest dit zou inhouden.

Alleszins wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord in mei 2018 aangaande haar visumaanvraag gezinshereniging. Er wordt ook verwezen naar punt 3.2.3.3.3. van dit arrest, waarin uitgelegd wordt hoe de verwerende partij moet handelen indien bij een visumaanvraag zoals *in casu*, bepaalde stukken niet worden voorgelegd.

Een schending van de hoorplicht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.3. Verzoekster meent dat het voorgelegde stuk ten onrechte niet wordt aanvaard als huwelijksakte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een stuk werd voorgelegd daterend van 20 september 2017 met als titel "Marriage certificate". Daarin verklaren drie "confessors" en twee getuigen dat verzoekster en haar echtgenoot op 4 mei 2001 in Kabul in het huwelijk zijn getreden en dat er uit dit huwelijk drie kinderen zijn geboren. De legalisatie van dit document door de Belgische consul te Islamabad op 24 maart 2018 vermeldt "*Dit is geen officieel document, maar een verklaring op de eer (affidavit)*".

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de voorgelegde "marriage certificate" niet meer is dan een verklaring op eer door getuigen daterende van 18/09/2017 voor een huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden op 04/05/2001. Dat het document derhalve geen conforme huwelijksakte betreft."

Het is niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het voorgelegde document een verklaring op eer is aangaande een huwelijk maar geen huwelijksakte betreft. Verzoekster kan niet voorhouden dat dit een loutere bewering is van de verwerende partij en dat niet wordt weerlegd dat deze akte conform Afghaans recht wel een huwelijksakte betreft, gezien de duidelijke inhoud van dit document. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 27 van het WIPR.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet de situatie regelt waarin geen officieel document wordt overgelegd dat de ingeroepen aanverwantschapsband aantoonst:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Hieruit blijkt dat bij ontstentenis van een officieel document rekening wordt gehouden met andere geldige bewijzen en dat bij gebrek hieraan een onderhoud met de vreemdelingen kan worden gedaan of elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. *In casu* blijkt dat de verwerende partij dit gedaan heeft: de voorgelegde verklaring op eer aangaande een voorheen afgesloten huwelijk wordt vermeld, verzoekster en haar (vermeende) echtgenoot werden gehoord, de verwerende partij heeft een eigen onderzoek gedaan van deze verklaringen en ook het advies van het parket werd ingewonnen. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, verhindert niet dat het onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd kan worden beschouwd als een onderzoek in het kader van dit artikel.

Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in dit verband niet aangetoond.

3.2.3.4.1 In een tweede onderdeel van het tweede middel verduidelijkt verzoekster dat het huwelijk werd gesloten op 4 mei 2001 en dat het huwelijkscertificaat dateert van 18 september 2017. Het huwelijk dateert niet van 18 september 2017, zoals verkeerd in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekster herhaalt dat het voorgelegde document een authentieke huwelijksakte betreft.

Inzake de verwijzing in de bestreden beslissing naar het advies van het parket, stelt verzoekster dat het uitgangspunt van dit advies foutief is: het voorgelegde document betreft wel degelijk een huwelijksakte. Het uitgangspunt van de bestreden beslissing is volgens verzoekster ook foutief.

Inhoudelijk over het advies van het parket voert verzoekster aan dat ze op het ogenblik van het huwelijk bijna zestien jaar oud was en dat haar ouders toestemming hadden gegeven, zij geeft ook een uitleg over de andere schrijfwijze van de naam van haar echtgenoot. Uit het “Marriage Certificate” blijkt niet dat het om een gedwongen huwelijk zou gaan voor haar echtgenoot. Volgens verzoekster blijkt de duurzame relatie uit het feit dat er drie kinderen zijn en dat zij samen met haar echtgenoot vanuit Afghanistan naar Pakistan is gevlucht. Verzoekster meent dat de omstandigheid dat zij haar echtgenoot niet meer heeft gezien na zijn vlucht naar België, niet meebrengt dat er geen relatie is tussen hen. De biseksuele ontwikkeling van haar echtgenoot belet niet dat een duurzame levensgemeenschap kan worden aangegaan. Verzoekster benadrukt dat de discussie in het kader van het visum het huwelijk zelf betreft en niet de relatie. Zij meent dat het huwelijk wordt aangetoond. Verzoekster besluit dat de registratie van een huwelijksakte niet voorzien is in de wet.

3.2.3.4.2. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat in de beslissing wel degelijk wordt vermeld dat het huwelijk zou hebben plaatsgevonden op 4 mei 2001 en dat het “Marriage certificate” werd opgesteld op 18 september 2017. De eerdere vermelding dat het huwelijk “op 18/09/2017 werd afgesloten” betreft bijgevolg enkel een materiële vergissing die geen invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing.

3.2.3.4.3. Zoals hierboven reeds werd gesteld in punt 3.2.3.3.3., is de vaststelling van de verwerende partij dat het voorgelegde document een verklaring op eer is aangaande een voorheen afgesloten huwelijk maar geen huwelijksakte betreft, niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk.

Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat het uitgangspunt van de bestreden beslissing en van het advies van het parket onjuist is.

3.2.3.4.4. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op het advies van het parket, is de Raad niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. De kritiek die verzoekster rechtstreeks uit op dit advies (leeftijd verzoekster op ogenblik huwelijk, verschillende schrijfwijze van de naam, gedwongen huwelijk strijdig met artikel 146bis BW, geen bewijs duurzame relatie) is bijgevolg niet ter zake dienend.

De kritiek van verzoekster die betrekking heeft op het eigen onderzoek van de verwerende partij (zij meent dat de duurzame relatie blijkt uit het feit dat er kinderen zijn en dat verzoekster samen met haar echtgenoot is gevlucht naar Pakistan, de homo/biseksualiteit van haar echtgenoot verhindert niet dat er een duurzame relatie is) wordt hieronder behandeld bij de bespreking van het derde onderdeel van het tweede middel.

3.2.3.4.5. Waar verzoekster van mening is dat de discussie in het kader van een visum niet over de relatie gaat maar over het huwelijk zelf, wordt herhaald dat overeenkomstig artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, indien geen officieel document wordt overgelegd dat de ingeroepen aanverwantschapsband aantoont, met andere geldige bewijzen rekening wordt gehouden en bij gebrek hieraan een onderhoud met de vreemdelingen kan worden gedaan of elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. *In casu* is dit gebeurd en leidde dit tot de conclusie *“Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de man geen stabiele en duurzame relatie onderhoudt met de aanvraagster. Uit het onderzoek blijkt een duidelijke afwezigheid van de wil bij de man om een duurzame levensgemeenschap te vormen met de aanvraagster”* waardoor de visumaanvraag geweigerd wordt en verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat de discussie of het onderzoek verkeerd werd gevoerd.

De Raad wenst in deze te benadrukken dat artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet van toepassing is op de buitenlandse echtgenoot *“die met hem komt samenleven”*. De Raad sluit zich in dit verband ook aan bij wat de verwerende partij in de nota stelt op p. 8: *“(…) dan nog dient te worden vastgesteld dat deze verklaring niet kan volstaan om een visum gezinshereniging toe te kennen aangezien dergelijk visum uiteraard enkel kan worden bekomen o.b.v. een oprecht huwelijk.”*

De bewering van verzoekster dat het *“duidelijk de intentie (is) geweest”* om een duurzame relatie op te bouwen, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing *“dat de man geen stabiele en duurzame relatie onderhoudt met de aanvraagster. Uit het onderzoek blijkt een duidelijke afwezigheid van de wil bij de man om een duurzame levensgemeenschap te vormen met de aanvraagster.”*

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.3.5.1. In een derde onderdeel van het tweede middel uit verzoekster kritiek op het motief inzake de elementen in het verhaal van verzoekster en in het relaas van haar echtgenoot die niet met elkaar stroken. Verzoekster is van mening dat elementen uit het dossier internationale bescherming niet kunnen aangewend worden in het kader van de visumprocedure. Een asiëldossier is confidentieel voor instanties buiten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de motieven die gebruik maken van deze informatie, dienen te worden verworpen.

Verzoekster vervolgt dat zij werd gehoord zonder de gevraagde bijstand van haar dochter en advocaat en met een mannelijke tolk, wat haar terughoudendheid verklaart inzake bepaalde verklaringen.

Verzoekster benadrukt opnieuw dat deze zaak gaat over het huwelijk, los van wat haar echtgenoot heeft verklaard in het kader van zijn vlucht uit Afghanistan.

3.2.3.5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat onder meer gebruik gemaakt wordt van verklaringen die verzoeksters echtgenoot heeft afgelegd in zijn tweede asiëlaanvraag die dateert van 2016. Deze verklaringen bevinden zich in het administratief dossier en betreffen geen verklaringen die verzoeksters echtgenoot heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Stukken van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevinden zich

trouwens niet in het administratief dossier. De gebruikte verklaringen van verzoeksters echtgenoot betreffen de verklaringen die hij heeft afgelegd op 1 september 2016 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en die werden neergeschreven in de “*verklaring meervoudige aanvraag*”. Er is geen reden waarom deze verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet zouden mogen worden gebruikt. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat de motieven om die reden moeten worden verworpen.

Uit het gehoor van verzoekster zelf in mei 2018 blijkt dat zij verklaarde dat ze niet wist of haar echtgenoot relaties had met een man, hij heeft het haar niet verteld. Verder verklaarde ze dat hij geen homoseksueel is, homoseksualiteit wordt niet aanvaard in Afghanistan. Als er al sprake zou zijn van terughoudendheid in hoofde van verzoekster tijdens haar gehoor, zoals aangevoerd in het middel, is dit mogelijk te wijten aan het feit dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard in Afghanistan. Los van deze kwestie, doet dit geen afbreuk aan het feit dat niet betwist wordt dat verzoeksters echtgenoot homoseksueel is en dat hij dit zelf ook zo verklaarde tijdens zijn gehoor in het kader van verzoeksters visumaanvraag op 29 april 2019.

3.2.3.5.3. Het eigen onderzoek dat de verwerende partij voerde inzake het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot, nadat werd vastgesteld dat er geen conforme huwelijksakte voorligt, luidt als volgt:

“Overwegende bovendien dat in zijn tweede asielaanvraag de man verklaarde homoseksueel te zijn en HIV-positief te zijn. Volgens de man is hij al homo sinds zijn kindertijd. De man verklaarde in zijn asielaanvraag daterende van 2016 dat zijn echtgenote op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid sinds dat hij in België is. De man zou enkel nog contact hebben met zijn kinderen. Uit het asioldossier blijkt dat hij geen relatie heeft met zijn echtgenote. De vrouw en de kinderen dienden evenwel kort na zijn erkenning een aanvraag gezinshereniging in. Op onze vraag nam de ambassade een interview af van de aanvraagster. Mevrouw verklaart dat haar man een traditionele danser was in Afghanistan. De man werd ervan beschuldigd informatie te hebben doorgespeeld aan de Amerikanen. Haar echtgenoot, diens broer, zijzelf en hun dochter vluchtten naar Pakistan. De vrouw verklaart dat haar echtgenoot nooit andere relaties heeft gehad. Op de vraag of hij er ook heeft gehad met mannen, antwoordt de vrouw “neen, ik weet het niet, hij heeft het niet gezegd”. Ze volhardt dat haar man geen homo is en dat dit niet is toegestaan in Afghanistan. De vrouw verklaart dat haar man geen goede gezondheid heeft maar weet niet wat hij heeft. Volgens haar heeft hij “een probleem aan het hoofd”. De vrouw geeft een opsomming van zijn broers en zussen en zegt dat 1 van zijn broers vermist is. Ze geeft nergens aan dat een broer en zus van de man zouden zijn vermoord (dit gaf de man wel aan in zijn asielaanvraag).”

Verzoekster uit hierop volgende kritiek: de duurzame relatie blijkt uit het feit dat er drie kinderen zijn, één kind werd geboren in Afghanistan en na hun gezamenlijke vlucht naar Pakistan zijn er nog twee kinderen geboren; verzoekster is samen met haar echtgenoot gevlucht naar Pakistan; verzoekster heeft haar echtgenoot inderdaad niet meer gezien na zijn vlucht naar België maar dit houdt niet in dat er geen relatie was; de homo/biseksuele geaardheid van haar echtgenoot verhindert niet dat er een duurzame leefgemeenschap kan worden aangegaan; dat verzoekster niet heeft vermeld dat een broer en zus van haar echtgenoot vermoord zijn heeft louter te maken met de vraagstelling en feit is dat zij wel op de hoogte is van het lot van zijn broers en zussen; verzoekster heeft terecht verklaard dat haar echtgenoot ervan beschuldigd werd informatie door te geven aan de Amerikanen.

De verwerende partij ontkent niet dat er sprake is van kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat het jongste kind geboren werd in 2007. Er wordt evenmin betwist dat verzoekster samen met haar echtgenoot, hun oudste kind geboren in 2003 en de broer van haar echtgenoot gevlucht zijn uit Afghanistan. Er dient echter te worden vastgesteld dat de omstandigheid dat er sprake is van kinderen geen afbreuk doet aan de conclusie van de bestreden beslissing dat “*dat de man geen stabiele en duurzame relatie onderhoudt met de aanvraagster. Uit het onderzoek blijkt een duidelijke afwezigheid van de wil bij de man om een duurzame levensgemeenschap te vormen met de aanvraagster*”.

Verzoekster betwist niet dat zij haar echtgenoot sinds zijn vlucht naar België (waar hij toekwam in juni 2012) niet meer heeft gezien. Uit de verklaringen van haar echtgenoot afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 september 2016 blijkt dat hij contact heeft gehad met verzoekster aangezien hij stelt dat sinds hij in België is, verzoekster weet dat hij homoseksueel is. Op de vraag met wie hij nog contacten heeft in zijn land van herkomst, maakt hij melding van zijn kinderen, die zich in Jalalabad bevinden bij de tante van zijn moeder. Tijdens het gehoor van 29 april 2019 verklaarde haar echtgenoot

dat hij voor zijn aankomst in België (in 2012) gedurende vier jaar in Griekenland verbleef en dat hij sindsdien (dus sinds 2008) enkel contact had met zijn echtgenote en moeder via de telefoon, hij heeft zijn echtgenote en zijn kinderen niet meer gezien sinds hij naar Griekenland is gevlucht (in 2008) en daarna naar België, hij heeft telefonisch contact met zijn vrouw en kinderen.

Inzake het feit dat haar echtgenoot homoseksueel is, zoals hij zelf aangeeft, zegt verzoekster tijdens haar gehoor in mei 2018 dat haar man geen homo is en dat homoseksualiteit niet wordt toegestaan in Afghanistan. Haar echtgenoot stelde in zijn gehoor van 1 september 2016 dat hij al homo is van in zijn kindertijd in Afghanistan maar dat niemand dit te weten mocht komen, intussen weet heel het dorp het wel en zo ontstonden zijn problemen, sinds hij in België is, is zijn echtgenote ook op de hoogte. In dit verband laat de Raad in het midden of verzoekster kan worden gevolgd waar zij terughoudendheid aanvoert, gezien zij lijkt te benadrukken dat homoseksualiteit niet is toegestaan in Afghanistan en mogelijk daarom ontkent dat haar echtgenoot homoseksueel is. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de mogelijke terughoudendheid van verzoekster over de niet betwiste homoseksualiteit van haar echtgenoot, de conclusie van de bestreden beslissing dat er geen stabiele en duurzame relatie is, niet weerlegt maar eerder lijkt te bevestigen.

Verzoekster betwist niet dat ze niet heeft vermeld dat een broer en een zus van haar echtgenoot vermoord zijn, ze wijt dit aan de vraagstelling. Uit het gehoor van mei 2018 blijkt echter dat verzoekster het volgende vermeldde: *“Son mari a un frère A. Il est parti avec son mari vers la Belgique, mais il a disparu en route. Il a aussi 5 sœurs qui sont toutes mariées. 2 sont au Pakistan, 3 en Afghanistan. Elles se prénomment M., S., M., U., T.”* (Haar echtgenoot heeft een broer A. Hij is met zijn echtgenote vertrokken naar België, maar hij is onderweg verdwenen. Hij heeft ook 5 zussen die getrouwd zijn. 2 zijn er in Pakistan, 3 in Afghanistan. Ze heten M., S., M., U., T., eigen vertaling). Nu verzoekster meldt dat een broer verdwenen is en waar de 5 getrouwde zussen zouden verblijven, kan verzoekster het verschil in gegeven informatie niet louter wijten aan de vraagstelling.

Verzoekster betwist niet dat ze niet op de hoogte is van de concrete medische toestand van haar echtgenoot, meer bepaald het feit dat hij HIV-positief is.

Gelet op deze elementen - waaruit een gebrek aan kennis van de huidige situatie van haar echtgenoot blijkt - en gelet op de verwijzing naar het negatief advies van het parket, is het *in casu* niet kennelijk onredelijk of foutief dat de verwerende partij besluit dat *“Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de man geen stabiele en duurzame relatie onderhoudt met de aanvraagster. Uit het onderzoek blijkt een duidelijke afwezigheid van de wil bij de man om een duurzame levensgemeenschap te vormen met de aanvraagster”* en dat daarom de visumaanvraag wordt geweigerd.

Het derde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET